

vil gå meget positivt ind i drøftelserne for at finde frem til alternative måder, hvorpå staten kan betjene sig af ordentlig juridisk vejledning.

Jeg vil indledningsvis sige, at jeg synes, at diskussionen skal gøres uafhængig af aktuelle konkrete sager, for alle advokater kan jo tage fejl, ligesom alle andre fagfolk kan tage fejl inden for deres områder. To advokater er sjældent enige om ret meget, så der er efter min opfattelse ikke nogen grund til at tage udgangspunkt i konkrete sager og sige, at man på den baggrund bør have en anden ordning. Jeg synes, at det skal anskues ud fra en principiel synsvinkel: Er det rigtigt i dagens Danmark at opretholde en monopollignende tilstand med hensyn til den juridiske rådgivning af staten? Venstres liberale opfattelse er, at vi gerne medvirker til at bryde monopoler, hvor vi kan komme til det. I tidligere tider havde staten jo også monopol på rådgivning om udlandslångivning, og fire banker med Henriques' bank i spidsen havde en monopollignende status. På det område blev det brudt, og det var også en gammel tradition, som man gjorde op med.

Det, der i høj grad er afgørende, er jo, hvorvidt man kan sikre, at staten får den bedst mulige rådgivning i de konkrete sager, og i den forbindelse er det klart, at den kritik, der er rejst af, at ét advokatfirma skulle kunne rumme alle specialiteter, lyder rimelig, og at det også må være rimeligt, at staten på de enkelte sagsområder søger den juridiske rådgivning, som er den mest kompetente på det tidspunkt, rådgivningen søges.

Vi har ikke i Venstre lagt os fast på, hvordan man skal bryde monopollet, men vi vil godt drøfte mange forskellige muligheder. Det er et spørgsmål, om det skal være op til den enkelte minister, altså det enkelte ministerium, selv at ansætte de advokater, som ministeriet synes at det har brug for til de sager, det beskæftiger sig med. Det er jo en mulighed, at det overlades til den enkelte ministers ansvar at stå for valg af advokater inden for sit arbejdsområde.

Det er også vigtigt, at man har et tilknytningsforhold, som varer i hvert fald i en periode, for man skal naturligvis sætte sig ind i den måde, staten kører på, og derfor er det selvfølgelig fornuftigt, at man ikke skifter advokat hele tiden. Derfor er det også et spørgsmål om at finde ud af, i hvor lang tid man skal have en aftale, og om man skal have flere aftaler. Det også et spørgsmål om, på hvilken måde man vælger de rigtige advokater, og om man også skal have

priser med ind i billedet; det ved jeg ikke hvad man synes om.

Vi er i Venstre optaget af, at målet er at sikre staten den bedst mulige juridiske rådgivning, og i den forbindelse er vi meget sympatisk indstillet over for at bryde det monopol, som Kammeradvokaturen har haft siden år 1700.

Kai Dige Bach (KF):

Dette beslutningsforslag om kammeradvokatembedet er et fornuftigt forslag, for det giver os anledning til at se på hidtidig praksis. Man skal aldrig være ked af at vurdere hidtidige gode gamle arbejds gange, systemer eller aftaler, og Kammeradvokatens aftale med staten bør ikke være nogen undtagelse, selv om der har eksisteret en Kammeradvokat siden år 1700 og staten har samarbejdet med samme advokatkontor fra før, jeg blev født, nemlig fra 1935.

Den direkte anledning til forslaget er, at man kan have den opfattelse, at staten på det seneste ikke er blevet alt for godt rådgivet. Der gives flere eksempler på det i bemærkningerne, men hvad enten staten skulle have fået dårligere rådgivning end vanligt eller den politiske debat er kommet nærmere til juraen, mener jeg ikke, at det umiddelbart retfærdiggør en nedlæggelse eller en total udvanding af embedet.

I realiteten burde man vel bare vælge et andet advokatkontor til kammeradvokat, hvis man ikke er tilfreds med ydelsen, men det kan vise sig at være en virkelig alvorlig sag, for det kan tage mange år at få et så godt kendskab til såvel centraladministration som de holdninger, staten bør indtage, og til de sager, staten fører, at man som kammeradvokat kan give et betryggende modspil.

At være statens advokat er meget krævende, og et juridisk ansvar for staten medfører, at der skal tages store og vigtige samfundshensyn. Der skal også kunne rådgives om, hvilke sager der ikke bør have så meget opmærksomhed, tid eller penge. Der skal være et højt sikkerhedsniveau, en fornuftig debiteringsaftale og en garanti for habilitet, og i disse tider er habiliteten nok det allervigtigste.

Det er min opfattelse, at staten fortsat bør have sin egen advokat til de mange daglige forretningsgange. Jeg kan ikke forestille mig, at man i en stor forretning som staten kan undvære sin egen advokat. Man må jævnlig have brug for en beskeden undersøgelse, et råd eller et responsum, altså noget med, at embedsværket bare ringer op og siger: Vil I lige undersøge det? Hel-